

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.116 van 26 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren erkende staatlozen te zijn, op 28 januari 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de op 15 januari 2009 ter kennis gebrachte bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart erkende staatloze te zijn en geboren te zijn op 19 juni 1951.

Verzoekster verklaart erkende staatloze te zijn en geboren te zijn op 23 oktober 1956.

Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 14 december 2005 het Rijk binnen en dienden dezelfde een asielaanvraag in. De Dienst Vreemdelingenzaken besliste 23 januari 2001 om verzoekers het verblijf te weigeren. Op 4 mei 2006 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf in hoofde van beide verzoekers.

Op 13 november 2007 werden zowel verzoeker als verzoekster als staatloos erkend door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen.

Op 11 april 2008 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in. Bij beslissing van 8 januari 2009 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag van verzoekers onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die verzoekers op 15 januari 2009 ter kennis werd gebracht en als volgt gemotiveerd is:

*“in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds december 2005 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, dat zij de Nederlandse taal leren, dat zij werkbereid zijn en dat zij enkele aanbevelingsbrieven kunnen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 05.05.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun op 08.05.2006 betekend. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk bijna 5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Het statuut van staatloze, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Staatloosheid op zich vormt geen buitengewone omstandigheid die verzoekers zou toelaten de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf in België in te dienen. Het statuut van staatloze staat niet in de weg dat verzoekers hun aanvraag kunnen indienen in het land waar ze nog een verblijfsrecht hebben, hetzij Azerbeidzjan, hetzij Oekraïne, hetzij enig ander land. Aangezien betrokkenen op geen enkele wijze aantonen dat zij hun verblijfsrecht aldaar zouden verloren hebben, kan hun ‘staatloos’ zijn niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige documenten en/of financiële steun te verkrijgen voor een terugreis.”

Op 15 januari 2009 wordt aan verzoekers afzonderlijk een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Verzoekers stellen eveneens een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, die als volgt gemotiveerd zijn:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal door Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 05/05/2006. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 23/01/2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen "6, 7, 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van art. 3, 6 en 13 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, schending van de bepalingen o.m. van de artikelen 1.1., 27 en 31 van het Verdrag betreffende Status van Staatlozen en Bijlagen, ondertekend op 28 september 1954 te New York en goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het algemeen principe van behoorlijk bestuur."

2.1.1. Verzoekers stellen dat:

"Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. (...) Het statuut van staatloze, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Staatloosheid op zich vormt geen buitengewone omstandigheid die verzoekers zou toelaten de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf in België in te dienen. Het statuut van staatloze staat niet in de weg dat verzoekers hun aanvraag kunnen indienen in het land waar ze nog een verblijfsrecht hebben, hetzij Azerbeidzjan, hetzij Oekraïne, hetzij enig ander land. Aangezien betrokkenen op geen enkele wijze aantonen dat zij hun verblijfsrecht aldaar zouden verloren hebben, kan hun 'staatloos' zijn niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige documenten en/of financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. "

Terwijl,

Het feit te worden erkend als staatloze in de zin van art. 1.1 van de Conventie van New-York, wel degelijk dient aangezien te worden als een buitengewone omstandigheid, behoudens tegenbewijs door de Minister;

Dat het feit staatloos te zijn impliceert dat er geen enkele diplomatieke post in het buitenland bevoegd is voor de verzoekende partij (R.v.St. 4/11/2004, nr. 136.968);

Dat dit des te meer het geval is daar de staat, waarvan de verzoekende partijen het staatsburgerschap bezaten, met name de Sovjet-Unie, niet meer bestaat;

Dat eerst en vooral het verblijfsrecht van de verzoekende partij diende beoordeeld te worden in het licht van de opgeworpen argumenten van staatloosheid;

Dat door dat niet te doen de bestreden beslissing de in het middel aangeduide bepalingen schendt en op de eerste plaats art. 9bis van de Vreemdelingenwet;

Dat een staatloze aanspraak moet kunnen maken op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn verblijf te regulariseren (L. Walley en D. Torfs, Staatloosheid in het Belgisch recht, T, Vreemd. 1995, 283; Voorz. Rb. Gent, 29/8/1997, R.W. 1997-98, 613; A. Naeyer,

Introduction aux statuts de l'étranger, Brussel, Story-Scientia, 1991, 285) en een dergelijke aanvraag niet onontvankelijk kan worden verklaard;

Dat het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt aan te tonen dat de verzoekende partijen in "Azerbeidzjan, Oekraïne of enig ander land" over een verblijfsrecht zouden beschikken, alvorens de regularisatie op grond van staatloosheid te weigeren;

Dat iemand die van geen enkel land een laissez-passer krijgt overigens met of zonder de hulp van de I.O.M. het land niet uit kan;

En terwijl,

Dat artikel 3 van het E.V.R.M. verbiedt dat mensen zouden onderworpen worden aan een onmenselijke of een vernederende behandeling en de Raad van State reeds geoordeeld heeft dat het bevel geven aan iemand met een onbepaalde nationaliteit om het land te verlaten, een inbreuk is op het voormelde artikel van het E.V.R.M., nu er geen enkel land ter wereld bestaat waar de verzoekende partij op een legale wijze naartoe kan (R.v.St. nr. 75.896, 23/9/1998);

Dat de beslissing van weigering van regularisatie, maar ook het bevel het grondgebied te verlaten, strijdig zijn met art. 3 E. V.R.M, en op een onvoldoende wijze werden gemotiveerd;

Dat de motiveringswet nochtans uitdrukkelijk voorziet dat de administratieve beslissingen zowel in rechte als in feite afdoende dienen gemotiveerd te worden;

Dat voor zover als nodig, de verzoekende partij er de nadruk op legt een belang te behouden bij de eis tot schorsing en vernietiging van het bevel het grondgebied te verlaten, daar het eerste bevel uitsluitend was gestoeld op de niet toepasselijkheid van de vluchtelingenconventie, terwijl het bevel dat thans aan de verzoekende partijen werd betekend, strijdig is met het art. 3 E.V.R.M. en met het Staatlozenverdrag;

Dat moesten de verzoekende partijen geen rechtsmiddel kunnen aanwenden tegenover de uitwijzingsmaatregel die tegen hen werd genomen, art. 13 van het E.V.R.M. zou worden geschonden, naast art. 3 zoals hier boven reeds aangeduid;

Door dit alles niet te doen heeft de administratie het zorgvuldigheidbeginsel overtreden;"

2.1.2. De verwerende partij is van oordeel dat het enkele feit dat verzoekers staatloos zijn, niet voldoende is om verblijfsrechten in België af te dwingen. Ook staatlozen moeten zich houden aan de bepalingen van de verblijfs- en vreemdelingenreglementering. De verwerende partij vervolgt dat de verzoekers niet aantonen dat zij niet over verblijfsrechten zouden beschikken in Azerbeidzjan, Oekraïne of enig ander land. Verzoekers brengen geen enkel bewijs aan van de bewering dat zij geen toegang kunnen krijgen tot deze landen of enig ander land, om een aanvraag om machtiging tot verblijf langs reguliere weg in te dienen. Voorts stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in rechte als in feite. Tot slot stelt de verwerende partij dat geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens aangetoond wordt.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, lid 1, 2° Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de in artikel 6 Vreemdelingenwet toegestane termijn of het bewijs niet kunnen leveren dat deze termijn niet overschreden is.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), bij de beoordeling ervan, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot

de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekers voerden in hun aanvraag de volgende omstandigheden aan:

- dat zij bij vonnissen van 13 november 2007 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, werden erkend als staatlozen in de zin van de Conventie van New York;
- dat zij - etnische Armeniërs - in 1991 door Sovjettroepen werden geëvacueerd uit de Sovjetrepubliek Azerbeidzjan. Verzoekers werden ondergebracht in een gemeenschapshuis in Oekraïne;
- dat zij in Oekraïne een tijd lang tijdelijke "propiska's" kregen, maar toen de Sovjetpaspoorten ongeldig werden verklaard, een legaal verblijf aldaar niet meer mogelijk was en zij het land moesten verlaten;
- dat zij zich naar geen enkel ander land kunnen begeven en er geen enkele diplomatieke post in het buitenland bevoegd is om het dossier te behandelen.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld dat:

"Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 05.05.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun op 08.05.2006 betekend. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk bijna 5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang

kan beschouwd worden. Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Het statuut van staatloze, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Staatloosheid op zich vormt geen buitengewone omstandigheid die verzoekers zou toelaten de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf in België in te dienen. Het statuut van staatloze staat niet in de weg dat verzoekers hun aanvraag kunnen indienen in het land waar ze nog een verblijfsrecht hebben, hetzij Azerbeidzjan, hetzij Oekraïne, hetzij enig ander land. Aangezien betrokkenen op geen enkele wijze aantonen dat zij hun verblijfsrecht aldaar zouden verloren hebben, kan hun 'staatloos' zijn niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige documenten en/of financiële steun te verkrijgen voor een terugreis."

De bestreden beslissing stelt terecht dat de toekenning van het statuut van staatloze geen verblijfsrecht impliceert. De staatloosheid op zich is geen buitengewone omstandigheid die verzoekers zou toelaten de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf in België in te dienen. Het statuut van staatloze staat niet in de weg dat verzoekers hun aanvraag kunnen indienen in het land waar zij mogelijk nog een verblijfsrecht hebben, namelijk Oekraïne of Azerbeidzjan. De bestreden beslissing stelt dat het niet vaststaat dat verzoekers daar niet meer over een verblijfsrecht zouden kunnen beschikken. De bewering in hun aanvraag dat zij niet meer over een tijdelijk verblijfsrecht in Oekraïne zouden beschikken, is een blote bewering waarvan geen enkel bewijs wordt bijgebracht. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers stukken hebben bijgebracht waaruit blijkt dat zij niet meer over een (tijdelijk) verblijfsrecht in Oekraïne zouden beschikken. Volgens hun eigen verklaringen beschikken verzoekers in Oekraïne al 11 jaar over een (tijdelijk) verblijfsrecht. Daarenboven blijkt uit de beslissing van 4 mei 2006 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, dat verzoekers een aantal tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot hun problemen in Oekraïne. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat verzoekers het bewijs hebben aangebracht dat zij geen laissez-passer kunnen verkrijgen. Bijgevolg wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing in alle redelijkheid en op grond van een correcte feitenvinding vaststelt dat verzoekers op geen enkele wijze aantonen dat zij hun verblijfsrecht in Oekraïne zouden verloren hebben.

Op 9 maart 2009 sturen verzoekers nieuwe stukken aan de Raad toe. De Raad stelt vast dat deze stukken van na de bestreden beslissing dateren en de verwerende partij niet ter kennis gebracht werden voor het nemen van de bestreden beslissing. De feitelijke elementen die het bestuur na de bestreden beslissing ter kennis worden gebracht, kunnen geen invloed hebben op de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient zich in het kader van zijn wettigheidstoetsing te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en kan bijgevolg ook geen rekening houden met de op 9 maart 2009 ingediende stukken.

De verwijzing naar een arrest van de Raad van State met nummer 136.968 gewezen in de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid toont niet aan dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van een staatloze steeds ontvankelijk moet worden verklaard. De erkenning als staatloze leidt niet automatisch tot een recht op verblijf (RvS 2 februari 2005, nr. 140.054).

Het Staatlozenverdrag kent trouwens geen enkel verblijfsrecht toe aan staatlozen van wie het verblijf onregelmatig was op het ogenblik van hun erkenning als staatloze (RvS 26 mei 2004, nr. 131.792).

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt geen miskenning van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in hoofde van de verwerende partij aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de gemachtigde van de minister zich heeft gesteund op correcte gegevens. Verzoeker werkt de schending van dit beginsel voor het overige niet met concrete gegevens uit.

Voorts vereist artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Verzoekers beperken zich in het middel tot de bewering dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van dit artikel, *“nu er geen enkel land ter wereld bestaat”* waar zij op legale wijze naartoe kunnen. Uit hetgeen voorafgaat, is reeds gebleken dat in de bestreden beslissing in alle redelijkheid wordt gesteld dat verzoekers geen gegevens hebben aangebracht waaruit blijkt dat zij niet over een verblijfsrecht voor hetzij Oekraïne hetzij Azerbeidzjan zou kunnen beschikken. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling als gevolg van de bestreden beslissing. Derhalve is de motivering, ook wat dit onderdeel betreft, afdoend en pertinent. Voorts kan de beschouwing *“nu er geen enkel land ter wereld bestaat”* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing nu verzoekers door het indienen van hun beroep blijken te geven dat zij een rechtsmiddel hebben aangewend.

Met betrekking tot de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet, artikel 6 van het EVRM, de artikelen 1.1, 27 en 31 van het Staatlozenverdrag en de beginselen van behoorlijk bestuur, wijst de Raad verzoekers erop dat ze in de titel van hun middel naar deze artikelen verwijzen, maar nalaten ze in concreto uit te werken. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 2 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot een loutere verwijzing naar de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet, artikel 6 van het EVRM, de artikelen 1.1, 27 en 31 van het Staatlozenverdrag en de beginselen van behoorlijk bestuur. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregels zijn geschonden door de bestreden beslissing. Ambtshalve wordt vastgesteld dat deze onderdelen van het middel geen middel vormen in de zin van de voornoemde bepaling. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekers roepen de schending in van artikel 3 EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen ernstige schending van artikel 3 EVRM aantonen. Voorts voeren verzoekers ook artikel 6 EVRM aan, maar hierboven werd reeds vastgesteld dat het onderdeel van het middel met betrekking tot 6 EVRM onontvankelijk is.

Het enig middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

2.2. Voor het overige voeren verzoekers geen andere argumenten aan, ook niet betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3. Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.